

Regele apei

un roman

Liviu G. Stan

Cuprins

România-Columbia	7
România-Anglia	83
România-Tunisia.....	161
România-Croația	211

România-Columbia

1

Răcoarea din bloc îl învălui ca și când ar fi intrat într-o peșteră. Era ora la care bătrânele își făceau siesta. Și tăblița de la parter cu mesajul PĂSTRAȚI LINIȘTEA îi dădea mereu senzația că trăia într-un templu al vrăjitoarelor și că un zgomot mai puternic ar fi putut dezlănțui fulgere și blesteme, gremlini și cranii zburătoare.

I se spunea Libanezu, avea treisprezece ani și tocmai îi aburise pe niște puștani mai mici că urma să le arate ceva paranormal: cei trei sâni ai maică-sii, care trăgea de obicei, la vremea prânzului, aghioase în țâțele goale din cauza căldurii. Ciutanii puseseră botul și formaseră un alai în urma lui. Paisprezece picioare urcau acum pe vârfuri treptele ciobite din marmură. Becurile de deasupra contoarelor luminau anemic, proiectându-le umbrele pe pereții crăpați și plini de mângălituri – un falus din care atârna o bandă de gloanțe, Brenda + Dylan = LOVE etc.

Ajuns în fața ușii, Libanezu se întoarse spre puști și, punându-și mâinile în șolduri, le zise în șoaptă, ferm:

– Mai întâi banii.

De sub gātu-i lung, îi privea mâniaș, imprimat pe tricoul său albastru, Gohan din *Dragon Ball Z*, cu părul zbârlit ca

frunzele de palmier, ținând în mână o bilă de electricitate, gata de atac. Libanezu deschise palma și-n ea apărură imediat monede de 100 de lei. Cântărindu-le mulțumit, le vârî apoi în borseta de valutist care-i atârna la betelie și, scoțându-și cheia cu șiret de sub tricou, o introduse în yală și apăsa încet pe clanță.

Puștanii erau nerăbdători. Unul dintre ei le spuse celorlalți că văzuse la video un SF cu Schwarzenegger în care apărea o gagică cu trei pepenoaice, exact ca mama lu' Libanezu.

Rămas în spatele ușii, Libanezu trăgea cu ochiul prin vizor, abia reținându-și un hohot de râs:

– Ce proști!

În casă era liniște. Maică-sa plecase pentru o săptămână la casa părintească din Tecuci, cu treburi de-ale câmpului, iar taică-său se întorcea de la muncă abia după ora 17:00. Așa că-n restul zilei el era stăpân peste apartamentul cu două camere.

Se duse în fața oglinzii de pe hol și-și studie figura. Își dădu subit o palmă. A doua fu și mai zdravănă. Ochiul i se înroșiră, sticlindu-i de lacrimi.

– Băga-mi-aș, am dat prea tare.

Apoi își ciufuli părul, după care, apucându-și piepții tricoului, trase în părți cu forță de mai multe ori, până când materialul pârâi și se despica într-un decolteu.

– Perfect!

Deschise apoi cu un gest agresiv ușa:

– Fugiți! M-a atacat!

Droaia până mai adineauri excitată se buluci pe trepte. Sandalele și tenișii răpăiau ca grindina. Mai mulți vecini ieșiră să vadă ce se întâmplă, printre care și Lucica, una dintre babele-jandarm ale blocului, expertă în spartul distracției.

– Costine, lasă că te spun eu lu' mă-ta! răsună în urma lui amenințarea țatei.

Se opriră din fugă abia în spatele centralei termice din cartier. Puștii gâfâiau learcă de transpirație. Libanezu își continuă farsa, arătându-le tricoul.

– Uitați-vă ce mi-a făcut nebuna. Am trezit-o din greșeală. Așa reacționează dacă-i stric somnul.

Ciutanii beliră ochii. Mai puțin unul, un blondin mai tupeist, care-i zise:

– Dă-ne banii înapoi.

– Ce-ai zis, mă?!

– Dă-ne banii.

– Tu vrei să te zic lu' tac-tu că-i cheltui gologanii ca să te uiți la țâțe?

– Poate te zic eu că mi-ai furat banii.

– Bine, fraierică. Îi vrei? Na, ia-i.

Îi dădu în schimb o scatoalcă peste ceafă. Copilul se luă cu mâinile de cap și începu să plângă. Ceilalți tăceau mâlc. Libanezu îi trase și-un spiț în cur. Puștiul plecă umilit, balmăjind ceva în barbă, probabil înjurături sau amenințări de răzbunare.

– Marș de-aci și voi, dacă nu vreți să vă fac șnițele cu pumnii ăștia.

Nu trebui să mai repete, ciurda se execută împrăștiindu-se ca un roi de muște. Libanezu făcu o schemă de karate în urma lor, imitându-l pe Gohan, cum piticul japonez crăpa pământul cu o singură lovitură de pumn.

Sprijinit într-un genunchi, cu monturile presând asfaltul, văzu cum din despicături se înălțau limbi de foc și trâmbe de aburi sulfuroși.

Era vara anului 1998, nimeni nu mai dansa macarena, iar Turnurile Gemene din Manhattan încă existau.

* * *

Într-o intersecție aglomerată din Bariera Călărașilor, pe traseul autobuzului 6, domnea o insulă virană mărginită de dispeceratul BRAICAR, regia autonomă de transport local, și de-o spălătorie auto îmbrăcată complet în geamuri fumurii, una dintre cele mai îndrăznețe construcții ale noilor vremuri din Brăila. Gospodarii de lângă fabrica de bere NOVA obișnuiau să-și aducă aici animalele la păscut. Însă nu prezența vacilor și-a oilor înviora această junglă urbană, ci jocurile mecanice, parte a unui mic bâlci care mai cuprindea și-o tiribombă și nelipsitele mașinuțe electrice care se ciocneau. Vizavi, peste șoseaua ce trecea pe lângă Sala Polivalentă și Parcul Monument, se afla Școala Nr. 3, pentru care acest loc era ca ciuma, întreținând în cataloage o epidemie de absențe.

De cum sosea amurgul, bâlciul se umplea de lume și muzica începea să bubuie în boxele tiribombei. În scurt timp, vagonul cu jocurile mecanice devenea neîncăpător. Mirosurile de transpirație infestau aerul și zeci de ochi se zgâiau exoftalmici în pixelii din ecrane, într-un vacarm de mânie și chiuțuri. Îndărătul vagonului se întindea o fâșie de pământ deștelenită de forma unui ring. „Las Vegas“ îi ziceau acestei oaze. Aici veneai să-ți încerci norocul și priceperea la gropița sau barbut. Diferențele de vârstă erau rareori luate în calcul și clasele sociale se anulau. Zarurile sunau la fel și-n mâinile unuia de douăzeci de ani, și într-ale unei pușlamale de unșpe, și-n căușul beizadelei unui șef de termocentrală (alertă de salarii nesimțite), și-n palma unui nimeni cu tată zilier și mamă femeie de serviciu.

Uneori, câte-un curent puternic sosea de pe Dunăre, urca pe vaduri și se revărsa în intersecție. Vârtejurile luau pe sus gunoaiele aruncate în tufișuri. Poleieli de Viceroy și ambalaje de gumă Action Man și Tipi Tip valsau spre nori ca într-o tornadă. Dar acum niciun fir de iarbă nu se clintea și vagonul era aproape gol. Cu buzele țuguiate de concentrare, Libanezu butona consola. Pe ecran, în decorul unui templu nipon de 16 biți, Ryu, cu a sa centură neagră și bandană roșie, nu reușea să pareze în runda finală picioarele și pumnii lui Ken Masters. După ce încasă o combinație fatală de *hadouken* și *shoryuken*, Ryu zbură cu boltă la pământ. Adio, jeton. Ecranul se făcu negru și apăru mutra fioroasă a lui Ken Masters, care nu mai apucă să-și spună replica ironică „*I wish you good luck*“, că Libanezu își desprinsе palmele lipicioase de pe joystickuri și ieși din vagon, frustrat de înfrângerea suferită.

Își calculase jetoanele astfel încât să-i rămână și de-o Cola la 0,5. Lângă tiribombă se afla o tonetă. Îi întinse vânzătoarei ultimele monede primite de la puștii pe care-i țepuise mai devreme. Vânzătoarea moțăia sub o umbrelă de plajă, făcându-și vânt cu o integramă, și se ridică cu greu din scaunul rabatabil. Cuprinzând între degete sticla scoasă de la gheață, Libanezu își tamponă fruntea și obrajii și se retrase în spatele vagonului, la umbră. Doar două guri îi trebuiră pentru a spăla amărăciunea bății încasate de Ryu, acidul zaharat îi strepezi dinții și-i învălui mintea.

Nu se dădea în vânt după Coca-Cola, îi plăcea mai mult Sprite, dar avea nevoie ca de aer de etichetele acestui suc, fiindcă acestea erau biletul de aur spre obiectul râvnit: un pager Philips Eco. Pagerul avea carcasa roșie, inscripționată cu sloganul „Intră pe frecvență“, și se agăța la betelie cu o teacă.

Primeai diferite știri pe el, horoscopul și puteai să comunici cu alți posesori de pagere prin mesaje scurte. În plus, minunăția asta era un magnet de gagici. Tipele se dădeau în vânt după tehnologia de ultimă oră. Ar fi făcut furori pe faleză, puicuțele s-ar fi întors după el ca pantera după gazelă. Dar ca să pună mâna pe-o asemenea comoară trebuia să cheltuiască o comoară. Or, el avea doar scame-n buzunar. Fiecare sticlă oferea un număr de puncte pe eticheta promoțională. Cele mai multe puncte se găseau pe sticla de doi litri, adică două puncte. Ținta era 50 de puncte. Îl lua amețeala gândindu-se la cifra asta blestemată. Iar timpul era scurt, deoarece numai primii 100 000 de participanți aveau șanse de câștig. Asta într-o țară de 22,5 milioane de locuitori. Era ca și cum voiai să golești un lac cu polonicul.

Libanezu desprinsese cu grijă, cu vârful unghiilor, eticheta promoțională umedă, o lipi sub încheietura mâinii stângi și, cu palma îndreptată în sus, păși în soare, ca aceasta să se usuce. Amiaza ardea ca la Cairo. Habar n-avea cum era la Cairo, dar își imagina că tot așa zăceau și egiptenii, oropsiți ca brăilenii, ca muștele moarte între ferestre. Cu ochii mijiiți în vipie, se uita lung în direcția Școlii nr. 3. Fostul conac construit în stil neo-românesc își trăia cu semeție pauza de vară. Chiar dacă n-avea bani să colecteze rapid cele 50 de puncte, măcar un lucru bun tot exista, faptul că vacanța mare abia începuse și până la toamnă n-avea să mai pună piciorul în nenorocita asta de clădire. Evitase la mustață două corijențe, deci trai, neneacă.

– Ce-ai, mă, te-ai supărat că te-am făcut pardaf? Ken Masters e cel mai tare!

Eticheta deja se zvântase și-un colț se unduia acum în sus. Libanezu o dezlipi și, după ce-o îndreptă, o introduse la presat într-un blocnotes pe care-l ținea în borsetă.

Cel care-i pusese întrebarea era Florică, zis Chiolumbo.

– Dacă nu te lăsam eu de milă, n-ai fi câștigat în veci, îi răspunse Libanezu și fixă cu subînțeles (care o fi fost acela?) ochiul defect al prietenului său.

Cu pleopa prăbușită, globul său ocular lăsa la vedere doar un sfert de iris. De-asta i se zicea Chiolumbo, de la chior, iar *-lumbo* făcea referire la un alt beteșug al puștiului. Era o calchiere după numele celebrului detectiv Columbo. Asemenea personajului interpretat de Peter Falk, și el avea un umăr șui. De vină pentru acest defect fusese medicul obstetrician, care i-l dislocase la naștere, trăgându-l aiurea din vagin. Cel puțin asta îi povestise maică-sa. Dar pe cuvintele ei nu te puteai baza, căci de două ori pe an (alteori, mai des) îi filau lămpile și-o internau la nebuni. Când o apuca damblaua, umbla în curul gol prin cartier și arunca cu pietre în vecini. Țipa și scuipa. Își făcea nevoile în oala cu mâncare și ciugulea cocoloașe de praf din spatele mobilei. Medicii o întemnițau o vreme la Coboreanu¹, după care o expediau acasă legumă, burdușită cu tranchilizante. Dar asta nu dura mult, pentru că femeia nu se ținea de tratament și-n scurtă vreme o lua de la capăt. Libanezu avea o ipoteză: o chinuia satana, ca pe lunaticii din Biblie. Și Chiolumbo era de aceeași părere.

– De câte puncte mai ai nevoie? îl întrebă, văzându-i sticla de Cola.

– Multe. Nu te laudai că o să-mi faci rost mătușă-ta de trei etichete?

– Eu îi tot zic, frate, dar uită de la mână pân' la gură. Numai duse cu pluta în familia maică-mii.

1. Nume sub care mai este cunoscut spitalul de psihiatrie din Brăila. (N. a.)

- Bate-o la cap.
- Da, mă, o s-o bat.
- Bate-o zilnic!

Chiolumbo ridică din umeri. Lui Libanezu i se acrise de câte promisiuni primise – de la vecini, rude, rude ale rudelor. Nimeni nu se ținea de cuvânt, doar îl duceau cu zăhărelul ca să scape de hazul lui. Dorind să schimbe subiectul, Chiolumbo îi spuse:

- Diseară fac ăștia cursă de gândaci.

Prin cursă de gândaci se referea la pariuri puse pe gândacii de Colorado. Jocul era simplu: se trasau cu un cui mai multe culoare de fugă, ca pe terenurile de atletism, și insecta care ajungea la finiş câștiga banii. Evident că gândacii, neavând minte, o luau alandala pe culoare, dar îi puteai ghida cu degetul înapoi în cursă; n-aveai voie însă să-i împingi de la spate.

Libanezu îi făcu semn că nu-l interesează, apoi îl întrebă:

- N-ai chef de-o baie?

Ochiul lui Chiolumbo tresări.

- Da! La cheu?
- Vedem noi.

Problema cu vacanța mare era că dacă ai tăi n-aveau bănet ca să-ți permiți escapade la mare și nu suportai nici să mergi la țară la bunici, zilele riscau să devină apăsătoare și nesfârșite, și-atunci trebuia să înveți să te folosești de oraș ca să combați plictiseala. Uneori, orașul se alia cu tine și-ți scotea în cale aventuri uimitoare, alteori te simțeai ca o sardină într-o conservă.

* * *

După ce Libanezu își duse acasă borseta cu prețioasa colecție de etichete și-și schimbă tricoul rupt, o apucară pe lângă mastodontii fabricii PAL.

Puțin mai în față, lăsând în urmă bolta unui depou de tramvaie transformat în angro, meandrele șoselei treceau prin dreptul unui bloc de nefamiliști, bifurcându-se apoi spre fabrica de bere, la porțile căreia, îndesat într-un căruț straniu, care semăna cu acele mașinuțe cu pedale pentru copii, cerșea un pitic bărbos. De fiecare dată când îl zărea, Libanezu se închina și-și ferea ochii. Cu toate astea, de fiecare dată căutătura îi fugea hipnotizată spre poartă. Răsufă ușurat acum, constatând că hidosul omuleț nu se afla acolo. Așadar, se putea bucura în continuare de peisaj. Îi plăceau foarte mult coclaurile care duceau spre chei, de unde se lua bacul spre Insula Mare. Zona semăna cu ruinele din filmul *Cyborg*. Parcă-l și vedea pe Van Damme pe acoperișul unei hale caftind o bandă de zdrențăroși înarmați cu lanțuri și cuțite. Pe deasupra lor, pe laturile drumului, conducte masive se înălțau pe piloni de beton, învelite în carton bituminat. Conductele circulau ca un teleferic pretutindeni, conectând cartiere întregi de-a lungul șantierului naval.

Nu de puține ori îl tentase gândul de-a străbate misteriosul circuit cocoțat pe ele ca un trapezist. Când ajungea în apropiere de „1 Mai“ (denumirea comunistă a șantierului naval încă dăinuia printre brăileni), asfaltul șoselei se deșira într-un vad acoperit de macadam. Anumite porțiuni se deformată sub eroziunea ploilor și-a transporturilor de mare tonaj, iar în unele locuri hârtoapele treceau de gleznă. La această oră era liniște, însă dimineața puteau fi întâlnite procesiuni de brăileni scurgându-se la vale ca să traverseze cu bacul spre Plaja Studențească. Îi vedeai ferindu-și căile respiratorii de praful și de noxele caravelor de Rabe și Saviemuri care goneau spre silozurile din Insula Mare.

Cheiul se compunea dintr-un terasament pe jumătate surpat pe care trona o macara portuară scoasă din funcțiune. Rugina o preschimbase într-un artefact și pescărușii o foloseau drept aeroport. Deși nu mai participa la destinul economic al portului, părea inamovibilă în imaginarul său peisagistic, obișnuința o înrădăcinase în însăși ideea de chei, nu mai era doar un utilaj, ci o entitate mitică a fluviului. Sub veghea ei de far marin, tinerimea se juca adesea șah cu moartea: săriturile de pe chei erau culmea teribilismului vara, tineri de toate vârstele plonjau cât mai gimnastic în apa turbure. Săritura preferată a tuturor era cea cu genunchii la piept, „bomba“. Și nu de puține ori salturile se dovedeau a fi mortale, deoarece pe fund, în unele porțiuni, nămolul adăpostea deșeuri feroase de la barjele care acostaseră în port de-a lungul vremurilor. Însă pericolul morții nu părea să jeneze prea tare euforia săriturilor.

Libanezu și Chiolumbo nu făceau parte însă din categoria asta de kamikaze, ci se scăldau de obicei pe latura blândă a malului, acolo unde cheiul se răsfira într-un izlaz potopit de molozul unor foste hale. De la distanță, rămășițele semănau cu dentiția unor stabilopozi. Aici, fundul apei era lin, fără gropi. Numai că exista o problemă: riscai să-i scoți din sărite pe pescarii care-și întindeau undițele în holdele de rogoz, căutând să profite de relativa liniște.

Ajunși lângă chei, Chiolumbo se duse ață spre locul de scăldat, însă fu imediat întors din drum de Libanezu, care fluieră după el. Ochiul cel molâu tresări. Se întoarse și-l văzu pe Libanezu în direcția bacului. O rupse la fugă după el, mișcându-și caraghios umărul de marionetă.

- Unde mergem?
- Treceam pe partea ailaltă.

- De ce?
- De-aia. Acolo vreau să mă bălăcesc.
- La Plajă?!

Întrebarea rămase în aer. Libanezu sărise deja în bac, care începuse să-și ridice rampa, plin până la refuz de camioane. Motorul șlepului tura, slobozind peste valuri o dără prelungă de fum. Din boxele de magnetofon montate lângă cabină în niște cuști din plasă metalică se auzea „Scatman“. Libanezu se lumină la față, îi plăcea piesa.

- Pi-pa-pa-pa-ra-po, fredonă mutește și se duse spre capătul ambarcațiunii ca să privească Dunărea.

Puse un picior pe rampă și scrută ca un rege mărețul fluviu. Malul celălalt, cu nisipul său gri, părea acum aurifer în baia de soare. Mușuroaie de raze sticleau pe luciul apei. Ori de câte ori traversa cu bacul, se simțea Indiana Jones. Nu l-ar fi mirat dacă din liziera ce masca mlaștinile Insulei Mari ar fi pornit spre ei o ploaie de săgeți însoțită de ropotele unor tobe de război.

Mirarea pe care o avusese mai devreme Chiolumbo când pronunțase „plajă“ cu majusculă venea din faptul că, până în această zi, nu se abătuseră niciodată la scăldat pe Plaja Studențească, ci se opreau mereu pe porțiunea de lângă pontoane. Și asta pentru că Libanezu îi vărâse în cap ideea că Plaja era un loc interzis celor dezavantajați fizic, cum erau ei doi, și că n-aveau ce căuta acolo decât dacă voiau să fie arătați cu degetul. Acolo era tărâmul Frumoaselor și-al Frumoshiilor. Acolo plaja nu era sufocată de rămășițe de pomi, nu-ți zdreleai tălpile în scoici și nici nu găseai pe sub nisip coceni și chiloți putreziți.

Ceea ce pusese stăpânire acum pe Chiolumbo era un entuziasm nervos, jumătate frică, jumătate încredere oarbă. Se

prăbușea o barieră mentală. Iar ei aveau să pătrundă ca doi hoți într-o lume a plăcerilor interzise. Inima îi bătea cu putere, pe măsură ce Plaja Studențească se profila în tremurul căldurii. Mergeau desculți pe-o cărăruie prăfuită, atenți să nu-și înțepe tălpile în colții-babei. Totuși, Chiolumbo nu se putu abține să nu se mai asigure încă o dată că nu aiura:

– Chiar vrei acolo? Ești sigur?

– Nu voi mai fi pământău, îi răspunse Libanezu rânjind și-și aruncă un braț pe după umărul lui, gest care îi dădu curaj lui Chiolumbo.

Plaja Studențească gema de lume. Șlagărele verii își amestecau ecurile plutind peste chioșcurile improvizate din lemne și prelate, peste hurele lăzilor frigorifice conectate la mici generatoare diesel. Vânzătorii de porumb fiert vorbeau peste vânzătorii de vată de zahăr. Dar nu tot poporul se alimenta de la dughene. Unii veneau din pădure cărând pe brațe rămurele uscate pentru foc și pietroaie, peste care trânteau apoi o bucată de tablă (*voilà* grătarul).

Libanezu înghiți în sec, încercând să-și abată ochii de la fundurile apetisante care se rotunjeau prin elasticitatea bodyurilor fosforescente. Gagici ieșind din Dunăre cu sfârcurile întărite. Fragmente de piele nebronzată ascunse inghinal, fix sub elasticul slipului. Puștoaice drăcoase care-și aranjau în sutienul costumului de baie sânii abia înmuguriți. Era un atentat terorist asupra instinctelor păcătoase.

– Ne dezbrăcăm? îl aduse Chiolumbo cu picioarele pe pământ.

– Da, mă, doar n-o să intru îmbrăcat în apă.

– Dar n-am slipi pe mine.

– Nici eu. Facem în chiloți.

Hainele formară un morman pe nisipul de rasă superioară. Amândoi stăteau stânjeniți în chiloții lor ieftini cumpărați din Microhală. Libanezu avea un pigment ciocolatiu, pe când Chiolumbo era alb ca brânza. Totuși, aveau ceva în comun: ambii erau slăbănogi, ace de cusut.

– Mamăăă, ce frige nisipul! zise Libanezu. Intrăm?

– Intrăm?

– Intrăm.

– Intrăm.

Libanezu prinse jar sub tălpi fugind spre apă. Chiolumbo o zbughi după el. Trupurile lor sfrijite plonjară cu voioșie în miliardele, în miile de miliarde de litri verzui. Răceala primului contact le mușcă din piele ca tăișul crivățului. Libanezu rămase câteva secunde la fund, dând drumul bulelor de oxigen prin nări și aselenizând cu fesele în nămolul pufos. Deschise larg ochii din a treia încercare. Fasciculul de lumină solară prefirrat prin apă îi lumina doar porțiunea de deasupra frunții, ca o aură, în rest totul era tulbure și înspăimântător. Cu frica de înec în Dunăre nu puteai negocia decât în două feluri: fie săreeai în apă de la mal și înotai fără să cauți cu degetele picioarelor siguranța albiei, fie intrai treptat pipăind de trei ori cu talpa înainte de-a face vreun pas.

Cât stătu scufundat, la un moment dat, din lichidul nebulos se desprinsă o falcă, apoi un nas mic și-o gură minusculă încadrate de doi ochi enormi, albaștri, cu pupilele dilatate, deasupra cărora, pe fruntea lată, printre șuvițele galbene ca polenul, radia o picătură roșie de diamant prinsă pe-o coroaniță aurie, îmbrăcând în V curbura sprâncenelor. Impuritățile acvatică, particulele microscopice, microbii jubilau cosmic în jurul semilunilor prinse de cerceii minunatei făpturi. Stătea

față în față cu Sailor Moon, care îi cuprinse tandră obraji și-și lipi buzele de buzele lui, introducându-i în gură o limbă dulce ca zahărul ars.

Când scoase capul la suprafață, zâmbitor, basul muzicii îi reveni agresiv în urechile desfundate. Se uită după Chiolumbo și-l gini în apropiere. Se chinuia să facă pluta. Fiecare cu ce-l doare.

Făcea Libanezu ce făcea, și privirea lui aluneca iar spre piepturile rumenite ale fetelor și pe posterioarele înroșite de pe care curgeau șiroaie de apă când se întorceau la mal, ieșind din duhoarea dulceagă precum tipele din *Baywatch*. Gestul lor de a-și scoate slipul dintre fese îi tăia respirația. „Buci“, „cururi penale“, „găoaze“, toate apelativele vulgare pe care le auzea zilnic în cartier îi clocoteau în creierul încins de carnea ispititoare.

Se băgă din nou sub apă ca să-și clătească mintea, iar când reveni descoperi de data asta chiote și fluierături. Zări pe mal un tip care ducea în spinare, prinsă de corp cu niște bretele, o boxă din care răsuna „La Copa de la Vida“, imnul World Cup '98, care avea să înceapă peste o săptămână. Tipul dansa țopăind ca un indian, iar în jurul lui niște puradei făceau fente cu mingi de plajă, braziliana și stop-pe-piept. Libanezu se întrebă dacă era ceva regizat, poate vreo trupă de teatru. Brusc, i se aprinse beculețul și porni urgent spre mal. Dacă ăla era de la Coca-Cola, dacă era un fel de campanie publicitară și se dădea suc moca, adică etichete moca?

Entuziasmul i se pleoști când ajunse pe mal. Nu era nicio companie, ci doar un bulangiu care se spărgea în figuri. Îl înjură de morți în gând și se întoarse în apă, unde Chiolumbo, indiferent la voioșia din jur, încă se străduia să-i iasă pluta ca la carte. Fiecare cu ce-l doare.

De unde vin criminalii de război? Care este mecanismul care transformă un om într-o mașină de ucis, capabilă să comită orori inimaginabile? În încercarea de a-și conduce cititorii către un posibil răspuns, romanul ne poartă înapoi în timp, către vara anului 1998, când o succesiune de întâmplări au reprezentat o veritabilă placă turnantă în viața unui copil din Brăila, pentru a ne readuce în prezentul zilelor noastre, în care mercenarul Libanezu, copilul de altădată, își explică alegerile.

Pentru cei care au dat piept cu perioada tranziției, fie ei copiii, adolescenții sau adulții anilor '90, romanul va fi o plimbare pe alea amintirilor, impresionantă prin bogăția relicvelor pe care le scoate la iveală la tot pasul. Pentru cei mai tineri, evocarea frustră a unei lumi lipsite de reguli va fi un exercițiu de imaginație fascinant. Însă povestea băiețelului care trăiește cea mai intensă vacanță a vieții sale va fi acaparantă pentru toți cititorii.

Atmosfera vividă, scenele puternice, personajele de un autentic palpabil, toate dau măsura unei proze de excepție. Dacă adăugăm și dezvoltările surprinzătoare ale conflictelor și twist-urile prin care înțelegem că lucrurile sunt mereu mai complexe decât par la prima vedere, chiar și atunci – sau poate mai ales – când e vorba despre atrocitățile războiului, avem toate ingredientele unui roman memorabil.

ALEXANDRU LAMBA

curtea veche
publishing

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1897-5

9 786064 418975